

Vstup Ježíše na scénu

Původ materiálu

Tomáš Trusina

Pořadí v lekci

2

Marek a „jeho“ evangelium

(Obecný úvod k Markovu evangeliu.)

Marek jako autor: Novozákonní a starověké autorství vůbec má opačnou povahu než dnes. Není projevem touhy po originalitě, ale snahy přiřadit se k všeobecně uznávané autoritě. Jan Marek je postava ze Skutků apoštolských (12,25), známá v prvokřesťanské církvi. Neznámý křesťanský autor ze 70. let n. l., píšící zřejmě v Římě, zaštitil své dílo jeho autoritou.

Katecheticky můžeme mluvit o Markovi. Důležitá není historicita postavy, ale to, co o něm lze vyčíst ze samotného způsobu, jak o Ježíši vypráví (viz odst. katechetický záměr příběhu níže a vykladačské důrazy.) Odsud lze věrohodně dofabulovat i „katechetické předscény“, z nichž vyplyne, proč a jak Marek své evangelium vypráví. V podání pro nejmladší věk to najdeme tvořivě v knížce Tinie de Vries [Tím vše za?íná](#) (nebo pro starší, aplikováno na Lk a Mt v knize [Král na oslu](#)).

Pojem evangelium (doslova „dobrá/skvělá zpráva“) byl v antickém světě užíván např. jako zpráva pro obyvatele, že se císař rozhodl navštívit jejich město. Směrodatnou starozákonní předlohu najdeme např. u Iz 52,7 (*Jak líbezné je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu*), kde je takto označeno poselství o Hospodinově rozhodnutí, že záchranu a obnovu jeho lidu už nejde odkládat a bude se navíc týkat i pohanů (srvn. Mk 1,14 n). V apoštolské církvi se užívalo jako označení dobré zprávy o tom, že záchrana a obnova se udála v oběti za hříchy a ve vzkříšení Ježíše Krista (viz 1 K 15,1 nn).

Když tohoto pojmu užije evangelista, nese v sobě již výše zmíněné významy a zároveň se vytvářejí předpoklady k dalšímu významu — dobrá zpráva na sebe bere podobu „literární formy“ vykladačského a svědeckého příběhu o Ježíši Kristu.

Příběh (narace) znamená rozvinutí evangelia o Ježíši v čase. Situace církve nazrála k tomu, že nestačí jen vyznávat „Ježíš je Pán, Kristus, Syn Boží“ nebo při bohoslužbách volat

„Požehnaný, který přichází ve jménu Páně“. Je třeba o Ježíši začít vyprávět příběh, který zabírá delší časový úsek, protože i s cestou toho lidu, který mezitím tady okolo evangelia vyrostl, to vypadá na dlouho.

Evangelium jako příběh není Ježíšovou „biografií“, ale interpretací smyslu jeho poselství a díla pro Marka a jeho sbor. Marek zkomponoval a převyprávěl tradici o Ježíši s ohledem na své vlastní posluchače a jejich problémy. Přebírá jednotlivé dochované příběhy o Ježíši, přidává další a přepracovává je s ohledem na situaci a míru znalostí svých posluchačů. Ani on ani nikdo z nich se osobně s Ježíšem nesetkal, ale příliš je to netrápí, protože se z evangelia dozvídají, kým se Ježíš může stát pro nás nyní.

Měřítkem pravdivosti a věrohodnosti jednotlivých dílků i celého příběhu není „jak to bylo“ v našem slova smyslu, ale zdali odpovídají apoštolské tradici (1 K 15,1 nn) a především „Písmu“, totiž Tóře a prorokům. Proto se „hlas proroků“ ozývá hned na počátku (Mk 1,2 n). Starý zákon je koneckonců autoritativním půdorysem nejen pokud jde o věrohodnost evangelistova poselství, ale inspiruje i svou formou: základní starozákonní spásné události, povolání Abrahama, Izáka a Jáкова i vyvedení z otroctví v Egyptě (ale koneckonců i svědectví předních proroků) jsou podány jako příběh.

Číst evangelium jako příběh znamená zároveň vidět jeho katechetický záměr: Tím, jak autor jednotlivé historky zpracovává, řadí za sebe, propojuje — vede posluchače po cestě následování Ježíše, orientuje je i nás v tom, kým je Ježíš sám (v jeho příběhu) — a tak se stává směrodatným příběhem i pro jejich a náš vlastní život. Vyučuje v tom, kým je pro nás Ježíš a po jaké cestě ho následujeme.

Těžištěm je příběh Ježíše, jeho poselství a jeho následovníků. Protože se však Tóra po dočtení začíná číst znovu od začátku, musí i evangelista na závěr evangelijního příběhu (Mk 16,8) odkázat na začátek svého evangelia, tedy do Galileje. Podruhé čteme ovšem Markův příběh s vědomím, že Ježíš byl vzkříšen — a můžeme v jeho slovech a činech rozpoznat i svědectví o působení Vzkříšeného uprostřed církve. To, co známe od Lukáše jako lineární „seriál o dvou sériích“ (Lukáš a Skutky), „zašrouboval“ Marek do jednoho příběhu, který je potřeba číst dvakrát. Nejprve jako příběh „pozemského“ Ježíše z Nazareta, podruhé jako příběh vzkříšeného Pána.

Vykladačské důrazy Markova příběhu o Ježíši

Ježíš je vlastní jméno, které ukládá svým nositelům krásný, přímo „boží“ program: Záchranu, Vysvobození.

Kristus: Je doslova Pomazaný, Mesiáš. I když v církvi zdomácnělo jako druhé vlastní jméno, Marek dobře ví, že jde o titul pro toho, kdo je vyvolen k poslání zastat se v konkrétním útlaku Hospodinova lidu a přinést mu vysvobození. Útlak a tíseň přitom nemusí působit jen mocní nepřátelé, ale i panovačnost, rezignace a zpohanštění samotného Božího lidu. V evangeliu se jako utlačovatelé a okupanti budou projevovat zlé síly, vyloučenost ze společenství a samospravedlivé zákonictví.

Syn Boží: Marek vypráví příběh Ježíše jako příběh „syna“. Proto budou mít zvláštní význam (jako páteř příběhu) všechny příběhy, kde je o synovství řeč: křest, vyznání víry (i z úst protivníků), proměnění na hoře, výslech u velekněze, ukřižování.

Zvláštním způsobem tu koresponduje scéna z úvodu a závěru evangelia. Ježíš se poprvé objeví na scéně při křtu, kdy se „roztrhnou nebesa“ a „z nebe“ se ozve vyhlášení „*To je mój milovaný syn, toho jsem vyvolil*“ (1,10-11). A když se dovypráví scéna Ježíšova ukřižování a smrti, „roztrhne se“ chrámová opona, oddělující nepřístupnou Boží a lidskou sféru — a „ze země“, zpod kříže, od pohana se ozve vyznání „*Jist? ?lov?k tento Syn Boží byl*“ (15,39). Tak se sklene oblouk vyprávění a svědectví o Ježíšově synovství, a my jako čtenáři a posluchači už můžeme rozumět, kudy se cesta jeho synovství ubírala.

Když na téma synovství promlouvá v evangeliu sám Ježíš, užívá přitom označení „Syn člověka“. Pojem je to dvojznačný, znamená jednak prosté „člověk“ (ve smyslu Ježíš z Nazareta v Galileji, Mk 1,9). Ve starozákonní knize Daniel je tak ovšem označena přicházející rozhodující postava, poslaná k soudu a záchraně, v novozákonní době dobře známá. V jakém smyslu je a naopak není „člověk Ježíš“ i „Synem člověka“ a „Synem Božím“, popř. Mesiášem odkrývají postupně jednotlivé kroky evangelijního příběhu.

Obsah evangelia je ve zkratce označen jako království Boží (viz Mk 1,15). V tuto chvíli jen zdůrazněme, že jde o dynamický děj, v němž uprostřed našich životů přichází nečekaně ke slovu vysvobození, odpuštění, náprava a obnova lidství i stvoření z moci Boží. A Ježíš je tou postavou, kolem níž se tyto události dějí a vstupují do lidských životů a dnů.

Téma

Zvláštní cesta ohlášeného milovaného

Cíl

- Děti se potkají s Markem jako vypravěčem o Ježíši.

- Děti potkají Ježíše jako toho, na nějž nám ukazují Jan Křtitel i nebeský Otec.
 - Děti objeví zvláštnost evangelijního vyprávění o Ježíši.
-

Pro učitele

Výkladové poznámky

Počátek (1,1): bez okolků, jak je pro Marka typické, jde k věci. Zároveň je užitečné připomenout si, že když se v Markově bibli řekne „počátek“ (Gn 1), nejde o prapůvod, kde už je všechno dáno, ale otevírá se něco nového, co tu ještě nebylo. Pozor tedy, co z toho bude.

Vystoupení Jana Křtitele (Mk 1,2-8) se děje podle osnovy: jako psáno jest — to se stalo když — a vyvolalo to pohyb — ale Jan: já to nejsem.

Vlastní text evangelia začíná — starozákonním citátem. Hodnověrnost svého svědectví tedy Marek opírá o autoritu „Písma“. Vlastnímu textu lépe porozumíme jako rozvinutí několika motivů z Proroků než jako popisu historické události. Citát z Mal 3,1 zmiňuje posla, přičemž kombinací s Iz 40,3 je jasné, že poslem je tu hlas, který volá. Kontext Proroků podtrhuje i eliašovský vzhled Jana Křtitele (1Kr 17).

Marek tu rozehrává základní starozákonní důrazy: Když se v příběhu Izraele něco začíná, zazní na začátku hlas, pozvání, oslovení, které vyvolá pozornost, a také tu hraje roli poušť jako místo cesty k nové budoucnosti.

Takový hlas se stal skutečností, když Jan zvěstoval a křtil na poušti. Křtitel byl ve své době daleko známější postava než Ježíš. Evangelista, jako vyznavač Kristův, ho zařazuje jako „pouhý prolog“ k vystoupení Ježíše. Důležitá je jeho zvěst. Volá k pokání a zvěstuje odpuštění. Pokání znamená zastavit se a změnit směr cesty tam, kam ukazuje hlas. Odpuštění symbolizované křtem (doslova umytím) ujišťuje: To, co člověk rozpoznal jako zlé směřování, zbloudění, provinění, bylo „umyto“.

Reakce na Janovo zvěstování: nastane exodus z Judska a Jeruzaléma. Křest v Jordánu (v podobě jeho přechodu) upomíná na vstup do zaslíbené země. Jan procházející Jordánem spojuje Tóru a Proroky. Připomíná Eliáše, který si v závěru svého příběhu při nanebevzetí na poušti mohl „podat ruku s Mojžíšem“ (srov. Mk 9,4).

Ovšem ve chvíli, kdy by mělo zaznít nějaké „krédo“ — kdo to je Jan Křtitel, proč a jak mu věřit —, zazní z jeho úst „nejsem to já, ale až ten po mně.“ Pohyb a očekávání, jež vzbudil, je

přesměrováno na následující scénu, kdy se zjeví Ježíš z Nazareta.

Ježíšův křest (viz také předchozí heslo „Syn Boží“) je vyprávění podle osnovy Iz 63,20 (protržená nebesa); Žalmu 2 (Ty jsi můj Syn), Iz 61,1 (spočinul Duch) a popř. Gn 8,11 (holubice jako znamení nového života). Je to inscenace „slov Písem“, která ve svém celku představuje pozvání sledovat od této chvíle Ježíše z Nazareta jako služebníka Boží věci, na nějž vsadila sama nebesa, tedy jako Syna nebeského Otce. Chybí jakákoli zmínka o reakci okolostojících, scéna je tedy napsána pouze pro nás, jako posluchače evangelia.

Úskalí

Svět pozdní antiky si synovství boží představoval třeba tak, že „syn bohů“ je „kříženec nebeských a pozemských bytostí“, jedinec nadaný nadpřirozenými schopnostmi či ochranou (a chodí mezi námi jak ve skafandru). Svět těchto představ křesťanství svým vlivem často jen lehce „přetřelo“. Ve SZ ovšem synovství znamená poslání Božího lidu či jeho představitelů zápasit v tomto světě o Hospodinovu věc a ztělesňovat uprostřed pohanů, oč našemu Bohu jde (srov. Ex 4,22 n, Ž 2 aj.) V čem to poslání spočívá, o tom bude Ježíšův příběh.

V době, kdy jsou děti zaplaveny postavami z počítačových her a fantasy literatury, je potřeba odlišit Ježíše od postav, nadaných magickými schopnostmi. K tomu chce sloužit níže uvedená aktivita.

Nebeské vyhlášení „To je můj milovaný syn, toho jsem vyvolil“ je určené především nám, čtenářům. S dětmi se dá příběh „rozplétat“ a pátrat, „odkud to Marek opsal“ — neboť podle toho teprve poznáme, co ta scéna znamená.

Odkazy

Vries, Tinie de: *Tím vše za?íná*. Amsterdam: Nederlandsche Zondagsschool Vereeniging, 1989

Pokorný, Petr: *Evangelium podle Marka*. Praha: Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze ve spolupráci s Českou biblickou společností, 2016

Linden, Nico ter: *Povídá se... podle Marka a podle Matouše*. Benešov: Eman, 2009

Pro děti

Předškoláci

Setkání s Markem

Začněte otázkami: Slyšeli jste slovo Ježíš? Co podle vás znamená? Kdo to je? Pamatujete si nějaký jeho příběh?

Bude užitečné mít v zásobě různé obrázky — aby si děti mohly vybrat obrázek ke svému nápadu (např. Vánoce, kříž, Ježíš a děti aj.). Je dobře, pokud ve skupině budou i děti, které o Ježíši nenapadne nic. (Můžete to tak i povědět.)

Zeptejte se dětí, co by o Ježíši pověděly dětem, které o něm nic neví (bud' zde přítomným, nebo jiným — kamarádům z hřiště, školky...). Klidně nechejte vyústit rozhovor do hádky nebo chaosu. Pak jim zdůrazněte, že tohle je těžké i pro nás dospělé, ale přitom je to důležité.

Pak ukažte postavičku Marka (měla by vás pak provázet celou dobu) — vlastní výtvar, z flanelografu, reprodukcí — pokud možno dětem blízkou. Marek nám bude teď o Ježíši vyprávět. Pěkně popořádku, a to, co je pro nás důležité.

Pokud skupina dál poslouchá, přidejte stručnou verzi úvodu o Janu Křtiteli a křtu — viz oddíl pro starší školní děti.

Smíšená skupina

Připravte si obrázky, foto apod. různých lidí v privilegovaném postavení (bohatý člověk, majitel vily, politik známý z televize, postavička z oblíbeného dětského pořadu, lékař, aj. a k nim přidejte obrázek „obyčejného“ člověka (klidně nějakého nenápadného dítěte). Vybírejte postavy blízké dětem různých věkových kategorií.

Rozmístěte je bud' na nástěnku nebo na podlahu doprostřed kroužku dětí a ptejte se jich (otázky jsou spíš „okruhy“, konkretizujte je dle situace vaší skupiny):

- *Koho asi lidé nejvíc obdivují?*
- *Od koho toho nejvíc ?ekají?*
- *Který z t?chto lidí má v?tší možnosti?*
- *Který z t?chto lidí má v n??em leh?í život než ostatní?*

Poté, co rozhovor proběhne, můžete ukázat postavičku Ježíše a zeptat se dětí ke komu by přiřadily Ježíše? (A proč?) Nechte proběhnout rozhovor. Můžete uzavřít: Když začíná Marek

vyprávět o Ježíši, zajímá ho právě tohle:

- *Má Ježíš nějaký zvláštní úkol?*
- *Má to lehký než ostatní?*
- *Má na ty svoje úkoly nějaké ulehčující prostředky?*

Ježíši se v Markově příběhu i mezi křesťany říká „Syn Boží“, a my si často představujeme, že jako Boží Syn měl sice zvláštní úkoly, ale taky to měl lehčí. Z tohoto omylu nás chce evangelista hned na začátku vyvést.

Pokračujte zkráceným vyprávěním pro mladší školní děti.

Pomůcky: Postavička Marka (kopie z flanelografu aj., kterou si děti mohou samy vybarvit); fotografie, obrázky ilustrující Ježíšovy příběhy; foto, obrázky k aktivitě pro smíšenou skupinu.

Mladší školní děti

Motivační rozhovor — Markův úkol

Vztahuje se k postavě Marka, a představuje ji dětem jako závazného svědka o Ježíši.

(Varianta: využít aktivity *Nadpřirozené schopnosti Božího Syna?* z *Pesahu*.)

Ve velkém starobylém Římě, hlavním městě obrovské říše, se v jednom domě scházela skupina křesťanů. Zpívali písně, v kterých vítali Ježíše a radovali se z toho, že jednou přijde. Vyznávali — Ježíš, to je náš Pán, Syn Boží. Byla to však pro ně těžká doba. Na křesťany se ostatní lidi dívali podezíravě. Někdejší přátelé a známí, s kterými dřív chodili do židovské synagogy, na ně byli našťvaní, že nedodržují pravidla Mojžíšova zákona. Ale největší starosti jim dělalo něco jiného: Mezi římskými křesťany už nebyl nikdo, kdo by přímo pamatoval Ježíše a dokázal o tom zajímavě vyprávět dětem, které nikdy nebyly v Palestině.

A tak se rodiče obrátili na Marka: „Marku, ty jsi dobrý vypravěč. Když nám při večeři čteš z bible o prorocích, dokážeš o nich krásně vyprávět. Víš co? Nachystáš si také vyprávění o Ježíši. Pěkně na pokračování budeš našim dětem a nám vyprávět o Ježíši.“

„Dobrá,“ souhlasil Marek. „Nebude to lehká práce. Musím se vyptat těch, kdo si pamatují na Ježíše. A taky hodně přemýšlet, co důležitého nám o něm říkají příběhy proroků a Davida.“

Za nějaký čas přišel Marek s papírem stočeným do svitku. Na ten se tehdy psalo. (Můžete dětem rozdat jejich svitky — viz *Pomůcky*.)

Čím začít?

Všichni byli napjati — a Marek začal:

„Víte, nejtěžší pro mne byla otázka — Čím mám začít? A pak jsem si říkal: Začnu tak, aby to připomínalo začátek naší bible. „Na počátku“. Počátek. Ale čeho? A tu jsem si vzpomněl, že apoštol Pavel v jednom z dopisů, co si čteme, říká poselství o Ježíšovi: „Skvělá zpráva!“ Evangelium!

No, a protože my tady kolem stolu společně s radostí zpíváme — Ježíš je Mesiáš, Syn Boží — rovnou jsem to tam napsal: „Počátek evangelia, skvělého příběhu Ježíše Krista, Syna Božího.“

A pak už Marek pokračoval:

Jan Křtitel

Známým kazatelem a prorokem Ježíšovy doby byl Jan Křtitel. Kázal u řeky Jordánu a chodilo tam za ním mnoho lidí ze slavného města Jeruzaléma. Někteří chodili za Janem raději než do chrámu. Jan totiž vyprávěl o Bohu živě a naléhavě. Tak jako proroci, kteří říkali „Hlas z nebe nás volá na cestu!“

Lidé ho poslouchali a překvapeně si říkali: „Náš Bůh se na nás nevykašlal, není někde daleko pryč.“

Jan také na lidi naléhal: „Přiznejte si, že jste úplně zapomněli Pánu Bohu věřit, a proto jste tak smutní. Nebojte se to přiznat, vždyť Pán Bůh chystá nové vysvobození i nápravu zlého. Klidně si přiznejte, jak málo jste ho brali vážně...“

Mnoho lidí Janovo kázání vzalo vážně a říkali: „Opravdu, nijak zvlášť jsme Pán Boha nebrali vážně. Ale teď se už těšíme na to, co přijde.“

A takové Jan křtil. Prošel s nimi Jordán — z jedné strany na druhou.

„Vaši špínu vzal s sebou Jordán, jste čisti,“ říkal jim Jan.

A oni si přitom mohli vzpomenout: Takhle kdysi naši otcové přicházeli do zaslíbené země... a před sebou měli krásnou svobodnou zemi — za sebou smutek a špínu egyptského otroctví — a svou nevěru na poušti.

A Jan je napínal ještě víc, když jim říkal: „Já vás křtím vodou, ale přichází jeden takový...
A čím ten vás pokřtí, to bude teprve síla!“

Přichází Ježíš

Jednoho dne se mezi posluchači objevil Ježíš. Hned bylo vidět, že nepochází z Jeruzaléma. Byl to obyčejný člověk z městečka Nazaret v Galileji. Poslouchal Janovo kázání a pak přišel za Janem a poprosil ho, aby ho také pokřtil.

Všimněte si: Na začátku pro sebe nechtěl žádnou výjimku. Nechtěl se nad ostatní povyšovat. Připojil se bok boku k lidem, kteří potřebují od Boha odpuštění, naději a novou šanci.

A tak se i Ježíš vydal s Janem napříč vodami Jordánu. Když měl křest za sebou — stala se zvláštní věc. Neviděl ji Jan Křtitel, neviděli ji ostatní lidé — jen Ježíš. A kdo ještě? My — co si ten příběh vyprávíme. Nejprve se roztrhla napůl nebesa. Podle proroka Izaiáše je to znamení, které říká — Bůh není lidem vzdálen — Bůh je s lidmi! Potom na Ježíše sestoupil Boží Duch, a jeho let připomínal let jednoho ptáka. Jakého myslíte?

Holubice — protože holubice v biblických příbězích ohlašuje nový začátek. (Znáte to — a zpíváte: Když Duch Boží zavěje, vstane z mrtvých naděje) A nakonec se ozval kus krásné starobylé slavnostní písně z naší bible. A v té písni se zpívá: To je můj milovaný Syn, toho jsem si vybral.

Co nám řekl počátek

Ted' — uzavřel Marek — tedy víte o Ježíšovi hodně důležitých věcí: Ježíš se nechce nad ostatní povyšovat. Ale kde bude tenhle člověk blízko lidem, tam jim bude blízko i Pán Bůh. S Ježíšem je Boží duch a Ježíš plní úkol Božího Syna.

Jak to bude dělat, na to se můžete těšit už příště.

Pomůcky: Obrázek starověkého Říma; mapa Středozemního moře, na níž půjde ukázat vzdálenost Říma a Palestiny. Nachystejte dětem „svitky“: cca 15 cm vysoký pruh papíru, dlouhý tak, aby se na obě strany vešly markovské příběhy. Jednotlivé úlohy mohou děti kreslit do okýnek (šířka cca 12 cm) a tak si postupně vyrábět vlastní „svitek s evangeliem“. Pokud děti raději vystřihují a vymalovávají, než samy kreslí, můžete jim ke každé úloze nakopírovat obrázky, které si vybarví a nalepí: k dnešní úloze např. proroka s vousy v plášti (klidně podle postavičky, kterou jste v NŠ ilustrovali Eliáše), holubici, tekoucí vodu.

Starší školní děti

Aktivita: „hledáme Markovu inspiraci“

Přečtěte si oddíl Mk 1,1-11, na kartičky či šipky vytiskněte níže uvedené verše (můžete přidat další dle vlastního uvážení). Nechejte je na jedné hromadě, a děti ať z nich vyberou a za sebe seřadí ty, které Markovi zněly v hlavě, když psal dnešní příběh.

Mohou být na kartonu ve tvaru šipky, ukážou pak i směr. Důležitý je rozhovor dětí o tom, proč se ta která výpověď hodí či nehodí. Jako „správné“ nemusí být ohodnoceny jen výpovědi objevující se v textu, ale i ty, které ukazují stejným směrem.

Holubice k němu přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek.

Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinu!“

Všechno, co bylo v městě, vyhubili ostřím meče jako klaté, muže i ženy, mladíky i starce, též skot a brav i osly.

Přednesu Hospodinovo rozhodnutí. On mi řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění.

Jen se rozpomeň, kdo z nevinných kdy zhynul? Kde upadli přímí do záhuby? Pokud jsem já viděl, jen ti, kdo se obírají ničemnostmi, ti, kdo rozsívají trápení, je také sklídí.

Rozhněván jsem rozdupal národy, opojil jsem je svým rozhořčením; jejich mízu jsem nechal stékat k zemi.

Nemát' v síle koně zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného. Líbost má Hospodin v těch, kteříž doufají v milosrdenství jeho.

Hle, Hospodin dává slyšet až do dálav země výzvu: „Vyřid'te dceři sijónské: Hle, přichází tvá spása!“

Bůh mi dá, že spatřím pád těch, kdo proti mně sočí. Skoncuji v rozhořčení, skoncuji s nimi!

Jakože živ je Hospodin, který mě pevně posadil na trůn mého otce Davida a který mi podle svého slova vybudoval dům, ještě dnes Adónijáš zemře!

Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým. Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří.

Přesah

Aktivita: Nadpřirozené schopnosti Božího Syna?

Nachystejte si obrázky postav, obdařených „magickými schopnostmi“ — z počítačových her, fantasy literatury apod. Popř. můžete požádat dopředu děti, ať si nějaké obrázky postav přinesou samy.

Ptejte se jich, které postavy patří mezi jejich oblíbené, které vlastnosti a schopnosti se dětem líbí.

Jaký mají vztah ke slabším? K utlačovaným? K těm, kdo žádnými „nadpřirozenými vlastnostmi“ neoplývají? K nepřítelům?

Kterou postavu by děti přirovnaly k Ježíši?

Můžete postavy případně seřadit podle „blízkosti Ježíši“.

Na závěr děti upozorněte: když Marek začíná vyprávět příběh o Ježíši, neříká vůbec, že by byl obdařen nějakými nadpřirozenými magickými schopnostmi. Říká, že přišel Ježíš z Nazareta v Galileji, a to je označení docela obyčejného člověka. A když Ježíš podstoupil křest od Jana, postavil se po bok těm, kdo potřebují „omýt“ ze špíny svých vin a pozvat k novému očekávání. Teprve poté zazněl „hlas Otce“, prohlášení za „syna“ a spočinul na něm Duch.

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Z nebe se ozval hlas: „Ty jsi m?j milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (Mk 1,11)

Rituál

Recitace upraveného textu z 1 K 15,1nn: „Evangelium, které jsme přijali, je základem, na němž stojíme. Skrze ně docházíme spásy — vždyť jsme přece neuvěřili nadarmo.“

Zpěv písně *Vlak Boží* (SV 355, 1. sloka a refrén), nebo *Pokání ?í?te, blízko je království* (SV 259).

Okénko do bohoslužeb

Můžete v zestručněné podobě užít motivačního vstupu pro mladší školní věk (s Markem), lze sehrát jako rozhovor s farářem v roli evangelisty apod.

Nebo můžete dětem ukázat svitek, ptát se nač je, trochu jim něco prozradit a pak jim je rozdat — s tím, že obsahem jim je pomůže zaplnit Marek.

Modlitba

Milý Pane Ježíši, s vděčností si připomínáme tvou cestu Syna Božího. Děkujeme, že tím příběhem oslovuješ i nás. Chceme dál poslouchat, kudy tvá cesta povede. Díky, že nás k tomu zveš, že s námi i mnoha dalšími počítáš. Ať nám to přináší radost, naději, přátelství a novou sílu. Amen.

Odkaz na píseň

[V tobě je radost \(EZ649\)](#)

[Ve jméno Krista doufáme](#)

Cílová skupina

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál přece nejdeme sami III \(S Markem + S Matoušem a Lukášem\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[Marek 1,1–11](#)